

Ollé Tamás

élni

a zöld növény, a félhomály,
esőerdőt játszik,
dohos szobában felfrissül a levegő.
idebent csak azt tudom,
odakintről látszik,
ahogy állok némán s merengőn.
nem gondolok arra, ami nem jön el,
és nem gondolok a múltra sem,
mert tudom, hogy te majd eljössz,
és segítesz továbbvinni az álmot.
és amikor eljössz, leszakad az ég,
hullanak a csillagok,
de mi átalusszuk az egészet, hogy
odabent megéljünk egy másik csodát,
mert az arcod és az illatod
a túloldalon is megbabonáz.
fénycsóvák közt, neonkertben,
egy aknamezőn táncolunk,
és te úgy nézel rám, ahogyan
azelőtt még senki sem.
idekint tényleg nincs semmi,
a kerítésen túl csak
a kép és hang olvad egybe.
bámul rám egy entitás,
vörösén izzik a levegő,
kezem a kezében, halk robbanás,
hazaviszlek, csak ne nézz hátra,
egyetlen apró szívdobbanás,
miközben számolom az égen
a jelzőrakétákat.

Válogatás az Eszterházy Károly Egyetem, a Miskolci Egyetem és a Babeş-Bolyai Egyetem nemzetközi hallgatói irodalmi pályázatából

1923

emlékszel-e még a délutánra,
amikor virágot tűztem a ruhádra?
a napra, amikor már nem kellett félnünk,
amikor te meg én egymásra néztünk,
és sétáltunk tovább a parkon át,
belém karoltál, s csak reméltük,
hogy egy jobb világ vár majd ránk odaát.

odaát béke volt, te láttad a lelkeket,
én a tavaszt kerestem a szemeidben,
mikor a nap már túl volt tündöklésén,
a város egy elfeledett részén,
ahol magányos, különc lelkek éltek,
ahol régi épületek meséltek –
ott volt a hely,
amit annyi éven át kerestünk.

itt tényleg minden más volt,
a hangod színe rajzolt,
a sötétséggel harcolt,
a gyertyaláng a fákon,
a látvány volt a vászon,
és te voltál az irány,
a szűk, köves utcákon.

át a sötétségen,
ennyit kértem tőled,
a segítség te voltál,
elüldözted őket,

utat engedve a feledésnek,
és véget vetve a hamis eszménynek,
hogy aztán a tó partjára érve,
az arcodat fürkészve ráeszméljek,
micsoda ereje is van a léleknek,
s benne a nevetésnek.

így ültünk ott,
egymás ölelésében,
a csillagos ég alatt,
és feledve mindazt,
ami odaát maradt;
már nem kellett félnünk,
mert hazaértem.

hazaértünk.

Csató Anita

Gyászmunka

A kettőre zárt ajtó ellenőrzésében,
a kelő tészta megáldásában,
a nyakig gombolt kabát melegében
viszlek tovább.

Azt mondják,
a halott szokásainak felvétele
a gyászmunka természetes része.

Így hordalak hát el magamban.
A hanglejtések, a mozdulatok alatt
szétfolysz spiráljaimban.
Anyai ösztönöket örökítesz át,
már én is csendben figyelem,
kétszer kattan-e a fogaskerék,
ha kulcsol a zár, remeg-e a szív,
ha gomblyukak közt beszökik a tél.
A gyászmunka természetes része, hogy
az én fogaimban is bomlik már a dentin,
hullnak a köre gyenge hajszálim,
beszövik a fürdőszobaszőnyeget,
fészket raknak a leváló hámsejteknek,
melyek mélyén pihen még a génhiba.
Ha megvágom ujjam, kibuggyan vérem,
még nem szerveződik ellenem, az érfalak
még őrt állnak a tudás fölött, hogy lehet,
így őrizlek magamban,
mert a gyászmunka természetes része
a halott szokásainak felvétele.

Merülés

2019. május 29.

Utoljára lehelik be a hársak a ház ablakát,
félálomba fordítják a fejeket.
Messze recseg a hang a búvárról,
a folyófenéken átölelte a tetemet,
melléféküdt, mélyet szippantott a tartályból,
megpihent pár percre.

A szomszéd lenémítja a tv-t,
kiskanál koccan a porcelán falán,
évgyűrűk köre indul el a süllyedéssel.
Hiába csurgatok mézet a közepére,
bögrém aljára tapadnak a szirmok,
nem ragasztja össze a sodrást.

Minden hosszal hidegebb lett a mély,
nem lüktetett, megfeszült a test.
Csak a leülepedett anyag kavargott,
csak a fej bicsaklott, hátracsúszott a nyelv,
pólyaként ölelte át test a testet,
némán siklott a felszínre.

Hiába csurgatok mézet, teám már rég kihűlt,
hallom, ahogy tovább recseg a levegő,
pedig a hírek már rég némák.
Hiába csurgatok mézet, csak örvénylik.
Melléd fekszem, mélylevegő,
szorítalak.

Aux Eliza

Tízíg számolok

Anya csókot nyom a homlokomra.

– Ne menj még! – kérlelem, olyan, mintha víz alól szólnék, értelmetlen motyogásra hasonlít.

– Ugyan már, kicsim! – Anya ellép az ágyam mellől. – Túl nagy vagy már, hogy félj a sötétben.

Jó éjt kíván, lekattintja a villanyt, kimegy, és becsukja az ajtót maga mögött. Egyedül maradok.

Koromfeketeség telepszik a szobára. A szél fájdalmasan nyögdéssel odakint. Próbálok egyenletesen lélegezni. A bútorok fenyegető árnyékokká változnak.

Mély levegőt veszek, elkezdek magamban számolni. Eddig mindig bevált. A számok megnyugtatnak.

Egy... Isten száma. Akihez minden éjjel imádkozom, mégsem hallgat meg soha.

Nem vagyok álmos, de aludnom kell. Holnap dolgozat. Nem írhatok egyest már megint.

Kettő... Élet és halál. Nő és férfi. Jó és rossz. Minden és semmi. A kettő a kedvenc számom.

Csend van. Csak a saját kétségbeesett zihálásomat hallom.

Három... Szentháromság. A teljesség száma, az Atya, Fiú, Szentlélek egysége. A vízözön után Noé három fia népesítette be a Földet. Szeretem ezt a történetet. Gyerekkoromban mindig ezt kértem anyától, hogy olvassa fel nekem lefekvés előtt. A szavai megnyugtattak, és reményt adtak, amitől kevésbé féltem a sötétben.

Az ajtó megnyikordul. Résnyire kitarul. Libabőr fut végig a hátamon. Megérkezett. A padló nyikorog a talpa alatt. Egy pillanatra elgondolkodom, hova bújhatnék előle, aztán feladom. Nincs értelme harcolni ellene. Az ő árnya fenyegetőbb, mint az összes többi együttvéve.

Torz mosolyától kihűl a szoba. A nevemet suttogja. Úgy ejti ki, mintha királynő lennék, pedig szolgál vagyok. Az ő szolgálója.

Utálom a nevemet. Akárki más akarok lenni.

Négy... Víz, tűz, föld, levegő. Öselemek. Élet. De én most jobban örülnék a halálnak.

Öt... erre nem emlékszem, mit jelent. Semmire sem emlékszem, csak arra, hogy félek.

Az ágyamhoz ér. És csak néz. Sokáig. Elfelejték levegőt venni. Hallom ütemes szuszogását. A szeme megcsillan a sötétben.

Hat... A sátán száma. Ezt sosem fogom elfelejteni. Tett róla.

Nem akarok tudomást venni az ördögtől, aki gyerekkorom óta minden este kísért. Az ember tizennégy évesen már nem félhet a szörnyektől, anya is megmondta. Mégis reszketek, mert rám vadászik. Forró leheletét a nyakamon érzem.

Hét... Lebontható négyre és háromra. Isten és ember egységére. A teremtő erőre. Akkor jött létre a sötétség is. A teremtés hét napig tartott. Isten vajon szándékosan teremtett ördögöt is?

Mások talán nem félnek a sátántól. De az ő ördögük nem olyan gonosz, mint az enyém. A hold fényében kísérteties, fénylő aura lengi körül, izzadságszaga fojtogat. Az ágy megnyikordul, amikor befekszik mellém. A derekam köré fonja vastag karját. Izzadság folyik végig a hátamon. Ráharapok az öklömre, hogy visszafojtsak egy sikolyt.

Nyolc... A fenébe! Nem emlékszem! Túl közel van, így nem tudok gondolkodni!

Eszembe jut, hogy anya a másik szobában alszik. Csendben kell maradnom, különben a sátán megtartja az ígérését, és megöli. Mintha a gondolataimban olvasna, kinevet. A hangja ördögi, alkoholszag árad a szájából. Végighúzza nyirkos ujját a nyakszirtemen. Egyre lejjebb halad. Lesodorja az atlétám pántját. Hozzám préseli magát, a pizsamaalsóm alá csúsztatja a kezét. A gyomrom összevissza liftezik, a hányinger kerülget, de magamban tartom, ahogy minden mást is, amit érzek, mert nem szólhatok. Akkor bántaná anyát, így viszont megelégszik velem. Összeakad a nyelvem, a félelem beette magát a csontjaimba.

Kilenc... Ez sem jut eszembe! Gyerünk, gondolkozz már! Miért nem megy?

Hosszú, hegyes tűt szúr belém megint, megint és megint, megállás nélkül, egyre gyorsabban, mígnem összevérzem az agyat, kilyukadok, mint egy elhasznált vudu baba, egy élettelen, mozdulatlan tárgy, akire többé már nincs szükség, senkinek sem kell, el lehet dobni.

Tíz... Teljesség szám. Mégsem éreztem magam soha ennyire sivárnak és üresnek.

Ellazul a teste. Liheg. Én is, mert a rettegés fárasztó dolog. A karom ernyedten lóg magam mellett, a szél pedig tovább sír odakint, miközben én néma vagyok idebent. Körülölel a sötétség. Mozdulni akarok, de nem megy. Futni akarok, de nincs erőm. A sátán az utolsó csepp életet is kiszívta belőlem.

– Szeretlek, kislányom! – búgja az ördög, én pedig beleveszek a sötétségbe.

Moldován Alexandra

Ragasztó

Elefánt méretűre dagadt a szívem egy érintéstől,
majd szétduzzant, akár egy lufi, mikor elengedtél,
darabjai ott hevernek az úton, a járdán, a téiben.

Most hiányzik az életemből egy háttérzaj,
véletlenül beletörtem magam a zárba.

Elvileg idővel minden jobb lesz, de miért álmodom még mindig veled?

Megcukrozott kép, ami az agyamból ered,
mégis keserű az íz.

Zongora szó a fejemben, karambol volt az eszemben,
most annyira megpihennék a kezekben.

Az ott egy levendula illatú felhő, egyébként minden jelent valamit, az is, ami nem,
kétszer nyúltam bele ugyanabba a rágóba az asztal alatt.

Most elképzelem, ahogyan ezt olvasod
és duplán átgondolod minden szavad.

FYI: az elküldött üzenetek újraolvasása kiváló sanyargatás önmagunk számára.

Lehet nézőpont kérdése, végülis, ha lefektessük a 8ast,
az a végtelenség jele.

Hiányzik, ahogy éjszaka lehúzod a takarót, már nincs hová bújni.

Valójában egy meg nem fejtett keresztretjtvény
legnehezebb feladványai vagyunk, túl sokszor mesélték
már el ezt a viccet, azért udvariasságból nevetek rajta.

Kint havazik nyáron? Lehetetlen! Ja, bocs csak a gondolataim voltak szanaszét,
a tied volt, de olyan magas polcra került, hogy nem érte(d)m el, ez az érzés
olyan régi, elfelejtettem, hogy létezik, ne keress értelmet

a megmagyarázhatatlan dolgokban.

Ha lehet, képzelj ide egy hatásvadász hatásszünetet egy ütős mondattal a végén.

Balogh Klaudia

Gondolatok a világvégéről

Fény és villanás, hangok és halál. Sötét gödörben evickélünk. Ki tudja? Talán nincs is kiút. Már rég leromboltuk. A remény is lassan elég, s nem marad más belőle csak egy elszenesedett csonk. Fa volt, melyet az élet gyújtott meg, habár hajdan virágzott és tündökölt. Lassan elszállt, mint szélfúttá toll, mely könnyeden ült szélbarát hátán, s az elvitte messze. Messze, hol a nap egyszerre kel és nyugszik. Talán így a legjobb. Meg volt írva, meg volt mondva. De vakok voltunk, nem sajnáltuk, kihasználtuk, megöltük. Felmelegítettük, s hagytuk hadd égjen. Néztük a fényt, a villanást. Van, aki tett volna ellene, az meg is tette a magáét... hiába. Lassan múlt el minden. Őszintén szólva én még vártam volna. Még jól éreztem magam. De mi van, ha más nem? Az már elment. Kezébe vette a sorsot, a cérnát és Moirákat megszegyenítő mozdulattal vágta el. Talán neki így volt jó, még ha másnak nem is. Ő már nem látja, mi zajlik kinn, benn ragadt.

Hosszú sor van. Lassan halad. Mozog ott elől valaki egyáltalán? Vagy hagyja, hogy a sor rövidítse magát? Kihullik, ki gyenge. Ez az evolúció. Ezt prédikálták az iskolában. Mit akart mondani? Hogy az erős marad csak. És aki gyenge? Akit az évek széttéptek? Akit a halál többször meglátogatott? Azzal mi lesz? Ugyanaz, mint az erőssel. Elporlad és az enyészeté válik. Nincs különbség.

Koronaként hordja a fején az ember a földet. Mintha ő alkotta volna. Dicsekszik vele, fennhangon beszél róla. S belül már a rozsdá rágta a nemes kincset. Ékkövei hullanak. Szenved. De csak egy korona, mit érezhet? Sokat. Érzi, hogy koszos, tisztátalan. Érzi, hogy beteg, halálosan. Érzi a végét és figyelmeztet, de vakok vagyunk. Már nincs mibe kapaszkodnunk szóval csak behunyjuk a szemünket és folyunk az árral. Hallgatunk a hamis szavakra, melyek annyira megnyugtatnak. Elcsendesítik lelkünket, ígéretnek, és mi naivan elhisszük azokat.

Tudjátok, lassan vége lesz. Közel van, és a jelek is megkezdődtek. Mégis szemellenzőt hordunk, mint a lovak. Járunk önös céloktól vezérelve. És nem figyelünk a környezetre, hagyjuk, hogy égjen, hogy pusztuljon. Hogy enyhítsünk lelkiismeretünkön, kipoztoljuk a közösségimédia fórumokra, sajnáljuk, de nem teszünk semmit.

Az idő múlik. Közel vannak az utolsó percek. Rajtunk áll, hogy megyünk el: egy romot, egy halott földet hagyva magunk után, vagy a talpunkra állunk, és megmentjük, ami még menthető.

Nánia Csilla

fényinger

1.
meg akarom mutatni neked milyen ahogy
a fák ködben álcázzák magukat
milyen az ahogyan én látom a ködöt
és a fákat
hatalmas vászon előtt állok
félúton megfagy a mozdulat
vannak színek amikhez hozzászokunk
például hogy a motoneuront mindig pirossal
ábrázolják de már senki sem emlékszik miért
a gátlásnak kék színe van és a
haragnak szennyes szürke a félelem kifakult
a köd fehér
te is az vagy
ezt akarom lefesteni neked
csak még nem tudom hogyan

2.
csak azért nem látunk a ködben
mert mindent kiteszít magából
a fehér az becsapás a fény gonosz játéka
a vászon is fehér mögéje látok
magamat látom
valóság darabkáimat átfestem valótlanra
a meg nem történtet könnyebb elfelejteni
nem kereslek és nem is várlak
olyan ez mint a köd amit mutatni akarok
nem tudhatod meg soha hogy
végig nyitva hagytam az ajtót

3.
ezt a képet a hatalmas üres vászonnól azóta is őrzöm
két dologra jöttem rá mialatt festettem

a fehér nem szín hanem az a felület amely
a fény teljes spektrumát kiteszítja
nem válaszolsz soha többé

Vanyó Írisz

Atomok

Én mindig keresek valamit,
és mindent tudni szeretnék.
Nem azt, hogy hány óra,
vagy, hogy mit csinál a szomszéd,
hanem, hogy mitől ember az ember,
hogyan kezdődött az élet,
hogyan néz ki a lélek,
mi a könnyek útja és keletkezése,
mi készíti őket arra,
hogy bevizezzék a pulóvered.
Miért szeretsz valakit,
és valakit miért nem,
mi a mosoly értelme,
honnan valók a reflexek,
miért félünk a haláltól,
hol a kiút egy feketelyukból,
miért keringenek a bolygók.
Csillagok porát hordom a testemben.
Azt hiszem,
ez a legnagyobb dolog,
amit tőlük kaphatok,
de néha hazavágynak az atomok,
amikor megpihenek az üstökösök alatt,
ha a tücskök dalolnak.
Bennem az atomok hazavágynak.

Bóna Friderika

Bohémkalauz

A söröskorsó jéghideg oldalán az egyre gyorsabban futó cseppek enyhén könnyes szemmel való követése, kissé elszorult torok, egy ismerős dal szövegének alig hallható éneklése, majd hirtelen egy halvány mosoly, pillanatnyi hatásszünet, és végül a hangos, nem tudni mikor végződő nevetés artikulátlan beszéddel párosítva. A momentum, amikor a nosztalgia hatására kezdünk el úgy viselkedni, mintha elment volna az eszünk.

... Kilenc órán keresztül nyomorogtam egy szűk hálókocsiban, de tulajdonképpen egyáltalán nem viselt meg az út, és az igazat megvallva, nyugodt szívvel ültem volna még kilenc órát a maszatos ablakban csak azért, hogy láthassam és megtapasztalhassam mindazt, aminek csekély három napig a részese lehettem. Lehet, hogy elfogult vagyok (nem, ez teljesen biztos), de már a főpályaudvar is lenyűgöző volt. Pontosan, arról a fedett részről beszélek, ahol állandóan, megállás nélkül csikorog valami, betont látunk, beton hátán, ha szerencsénk van, csak a különböző kifözdékből és gyorséttermekből áradó szag járja át egész lényünket, a mosdóért pedig keményen 20 centet kell fizetni. Viszont ebben az esetben már a végállomás is tükrözte, miért vágyódom ebbe a városba, és komplett az országba, miért vonz a kultúra, a történelem és az életfelfogás, mióta meghallottam az első cseh szófoszlányt. Annyit azért leszögeznék, hogy itt az „idő” kifejezés teljesen új értelmet nyer, és csupán az asztronómiai óra csodálása közben szükséges kapcsolatot létesítenünk vele (a vonat elérésén kívül). Szóval, nem tudom, mikor, de felszálltam a megdöbbentően jó állapotú, piros villamosra, amely a szálláshoz vezetett, az egyik külvárosba. El nem tűnő izgalommal vártam, hogy kikanyarodjunk a mellékutcából, hogy még jobban, felerősödött fomájában észlelhessem azt, amiért idejöttem, a város lelkét. Még mindig nem és még mindig nem, aztán mintha lelassult volna minden (szabadon átvéve egy klischés romantikus filmből), megpillantottam a Vltavát. Csak néztem és néztem, hogyan áramlik, milyen örökös természetességgel halad a mészkőhidak alatt, melyekből árad a gótika és a barokk, amelyek már több száz éve ott állnak, és szerves részeivé váltak ennek a varázslatos világnak, amiről eleinte el sem hittem, hogy létezik, nem tudtam betelni vele. Egyszerre felcsendült, csupán az elmémben az a bizonyos szimfonikus költemény, amelyet majd' száznyolcvan évvel ezelőtt írtak a folyóról. És nem nagy meglepetésemre, még mindig illett rá a darab minden egyes hangja, ugyanúgy hömpölygött, hol lecsendesedett, hol vadabbá vált, de szabadon és függetlenül tette ezt, ahogy azt ő akarta, mégsem tért el attól, amit a fejemben hallottam, egy alkalommal sem. Így találkozik a természet az emberi fantáziával.

Mondanom se kell, a szálláson eltöltött minimális idő után felpattantam az első villamosra, amely a város felé vitt, és az utam a, bár túlszűfolt, de annál különlegesebb Károly híd felé vezetett, ami körülbelül ötszáz méteren keresztül védte szentjeivel a mit sem sejtő turistákat és művészeket, akik, ki tudja mióta ott ácsorogtak, és hozzám hasonlóan nem voltak képesek arra, hogy elengedjék a látványt, még akkor sem, ha már kismillió képet készítettek csak a villanyoszlopokról, de előbb-utóbb, ahogy én is tettem, elindultak az égbe magasló gótikus tornyok irányába. Hangulatos, macskaköves kis utcákban bolyongva felfigyeltem egy ismerős feliratra, amely történetesen egy óvárosi kocsmá elnevezése volt. Ahogy beléptem az ajtón, rögtön tudtam, hogy miért és hol hallottam már róla, de azért valljuk be, a falon lévő mellszobor sem volt elhanyagolható segítség. Kicsit körülnéztem, hallgattam azt a tipikus „kocsmai zajt”, majd lecsaptam egy épp felszabaduló ülőhelyre, mert már három másik ember szemezett velem.

Megrendeltem egy hűsítő, frissen csapolt, aransárga, habzó sört, amit óriási vétek lett volna kihagyni (egyáltalán nem állt szándékomban), sőt, meg merem kockáztatni, hogy már csak ezért is érdemes kilenc-tíz órát vonatozni. A komló erőteljes, kesernyés ízét tökéletesen kiegészíti a már-már lágy maláta, és e kettő kombinációja egy olyan utóíz kölcsönöz, amely nem hasonlítható semmi más-hoz, főleg, ha egy ilyen helyen issza az ember. Még mielőtt valaki azt hinné, hogy nem egy élménybeszámolót, hanem egy függő bejegyzéseit olvassa, tovább haladok, de tagadhatatlan, hogy sörözés nélküli napokat nem könnyű itt eltölteni, ráadásul senki sem szeretné, hogy ez az időszak bekövetkezzen. Az Óvárosban nem érdemes, hanem szükséges „elveszni”, belevetni magunkat a közepébe, hagyni, hogy a Vltava kanyarulatában, a színes falú házakkal keretezett utcácskák elvezessenek valahová, bárhová, és megmutassák, mit is rejtenek valójában, legyen az egy eldugott lemezbolt, egy különleges szuvenírokat kínáló üzlet, egy jó kocsmá, a Hard Rock Café vagy akár a fagyival töltött kürtőskalács fő lelőhelye.

Az Óváros szívében, a városháza tornyában található az Orloj, amely teljesen egyedülálló a világon, mint szerkezetében, mint létrejöttében. Nem csak a mutatóval jelzi számunkra az idő múlását, hanem a homokóra és a harangozó csontváz jelenlétével is, aki óránként táncba hívja a tizenkét apostolt. A Várnegyed kihagyhatatlan programként szerepelt a képzeletbeli listámon a Szent Vitus-székesegyházzal együtt, melynek boltozatai alatt annyira eltörpülünk, hogy kénytelenek vagyunk szédülésig körbe-körbeforogni, hogy elhiggyük, minden egyes neogót elemet észrevettünk, holott csak itthon jövünk rá, hogy mi mindenen nem akadt meg a szemünk, mi mindent szalasztottunk el. A vártól az Arany utcáig tisztában voltam velem, merre tartok, mit akarok megnézni, hol akarok megállni, viszont onnan már csak követtem az utat lefelé, és eljutottam, mint később kiderült, a Kisoldalig, amire egy nem betervezett élményként tekintek vissza, a maga sárgás

árnyalatú épületeivel, butikjaival és vádlizsibbasztó lejtőivel. Mindenképpen el szerettem volna jutni a Vencel térre, hogy saját szememmel láthassam, hol gyűltek össze a diákok, tudni akartam, milyen is az ott, a szobor alatt állni tanulóként egy teljesen más rendszerben, beleképzelni, beleélni magam a helyzetükbe, és elgondolkodni azon, vajon érdemes volt-e vagy sem. Mellesleg három nap alatt annyira akklimatizálódtam, hogy már szinte „őslakosnak” éreztem magam. Tudtam hová menjek, kitől kérdezzek, mire szálljak fel, hol vásároljak, és végtelenül élveztem, hogy végre használhattam és gyakorolhattam az egyik kedvenc nyelvemet.

Egy panelban laktam a kilencedik emeleten. Az én tériszonyommal ez persze kevésbé volt szerencsés, de nem féltem kimerészkedni az erkélyre, sőt, ahányszor csak tehettem, ott ültem és bámészkodtam, főleg éjjel. Általában késői órákban értem haza, ezért ez egyáltalán nem követelt semmiféle „fölösleges ébren maradást”, a kivilágított város pedig egyértelműen kárpótolt volna, ha esetleg mégis az „éjszakázás” mellett döntök. Persze én nem értem be „holmi kilencedik emelettel”, a távozásom előtti utolsó napon felmentem, illetve inkább siklóvasúttal „felvittem magam” a Petřínre, amely tulajdonképpen egy hegyoldalban lévő, több részből álló hatalmas terület. Lépcsősorok vezetnek fölfelé a park mellett egészen a mesébe illő rózsakertig, csillagvizsgálóból, emlékművekből, szoborokból és katedrálisokból sincs hiány errefelé, de a fő „attrakció” mégis maga a kilátó, amelynek tetejére természetesen, egészséges ember lévén gyalog kellett felkúsznom. A dolgomat egy icipicit megnehezítette, hogy az erős szél miatt mozgásnak indult a szerkezet, ami hatvan méter magasan nem túl biztató, de végül is feljutottam, és nagyjából 400 méter magasból figyeltem a „száz tornyot.” PRÁGA száz tornyát ...